

Camellia

农家肥妻有点田

เมียอ้วน มีไรมีนา

凜冬已至
หลินตงอู่จื่อ เขียน

บทที่ 375 ลอกการบ้านหน่อย

ได้เพิ่มการจัดระเบียบพวกร้านอาหาร พวกเศษอาหารที่เหลือก็ไม่ต้องเททิ้งลงทางระบายน้ำอีก ไปให้กับคนที่ต้องการพอเป็นเช่นนี้ก็จะไม่เกิดปัญหาขึ้น หากไม่มีคนคอยเข้ามาควบคุมดูแล เกรงว่าจะวุ่นวายยิ่งกว่านี้

ซ่งสี่ซู่มีความสัมพันธ์ดี ๆ กับนายอำเภอเฒ่า เขาไม่ก่อความวุ่นวาย แล้วก็ไม่เร่งรีบสร้างผลงาน ค่อย ๆ ทำหน้าที่ข้าราชการของตน พอพบปัญหาก็รีบจัดการ การกระทำเช่นนี้หากไม่มีประสบการณ์เกรงว่าจะทำออกมาไม่ได้

หลังจากกลับมา ซ่งสี่ซู่ได้มาครุ่นคิดคำพูดของชายขอทานคนนั้น

ในมือของซ่งสี่ซู่ไม่มีคนมีความสามารถพอที่จะหาข้อมูลได้ คนที่เลี้ยงสัตว์อยู่บนภูเขา ไม่สามารถมาแทนที่คนหาข้อมูลได้ ต้องมีข้อมูลที่เป็นประโยชน์พอถึงสามารถลงมือทำได้

ไ้ได้เวลาที่จะสร้างคนของตนเองไว้คอยหาข่าวแล้ว

ซ่งสือชูใช้มือเคาะลงบนโต๊ะ ครุ่นคิดว่าจะหาผู้ใดดี พอคิดไปคิดมาก็นึกถึงเซวียเซิน คนผู้นี้เป็นคนมีความสามารถ!

สถานที่สืบข่าวที่ดีก็คือร้านอาหารไม่กี่หอนางโหลม สถานที่เหล่านี้เซวียเซินก็คุ้นเคยเป็นอย่างดี

ให้เขาฝึกคนสักสองคนน่าจะได้อยู่ นางจับปากกาขึ้นมาเขียนแล้วส่งจดหมายไปที่เจียงหนาน

นางนั่งลงเขียน ซ่งสือชูไม่สบอารมณ์นัก ต่อให้เซวียเซินช่วยนางฝึกคน ก็ต้องใช้เวลานานถึงจะใช้ได้ ถึงยามนั้นดอกเบญจมาศคงร่วงโรยหมดแล้ว

ช่างเถิด ลงมือทำเองดีกว่า

หาคนไปสืบเรื่องขุนนางที่ดูแลเมืองที่ประสบภัยน้ำท่วม ซ่งสือชูค่อยๆ จากหมู่บ้านเค่าซาน หายไปสามวัน แล้วกลับมาพร้อมกับใบหน้าที่อ่อนเพลีย

ไปที่ใดมา ไปทำอะไร

ไม่มีผู้ใดรู้! แต่จิตใจของช่งสือซู่ไม่มีซึ่งความอดัดใจแล้ว
จัดการปัญหาในใจเสร็จนางพาซุนก้วยเดินไปยังย่านที่ผู้คน
ยากลำบากรวมตัวกัน แล้วให้ซ่งเร็นพาคนกลุ่มหนึ่งไปหาจีเซิง

ซุนก้วยไม่ได้ชอบงานนี้นัก ส่งคนเหล่านี้ไปสร้างถนนได้เงิน
ไม่เท่ากับการไปส่งยางพารา

อีกทั้งตลอดทางก็ไม่ได้ยินเสียงอ่อนโยนของภรรยาคอย
ปลอบโยน

โดยรวมแล้วไม่มีอะไรดีเลย

แต่ว่า...

ภรรยาพูดไว้ เพียงแค่เขาทำความดี ทำความดีเยอะแล้ว
ถึงจะสามารถมีทายาทสืบสกุลได้ ร่างกายของเขาไม่ดี เขา
กินยามาช่วงเวลาหนึ่งแล้ว ถึงยามนี้ยังไม่มีลูก บางทีอาจจะขาด
การทำความดีอีกแค่เรื่องสองเรื่องนี้ก็ได้

พูดเกลี้ยกล่อมจนซุนกั๊ยยอมมาหาผู้คนยากลำบากได้
สำเร็จ

กลิ่นผู้คนร่อยกว่าคนที่ไม่ได้อาบน้ำมารวมตัวกัน ซุนกั๊ย
อยากจะยกมือมาอดจุมกไว้

ทว่าพอนึกถึงว่าตลอดทางต้องเดินทางร่วมกับคนพวกนี้
ตอนนี้การอดจุมก นอกจากทำให้ผู้อื่นเหม็นขึ้นหน้าแล้ว ก็ไม่ได้มี
ประโยชน์อะไรเลย

เพราะฉะนั้นก็ตามสภาพ คู้นชินก็พอ

ฤดูใบไม้ร่วงอากาศเย็นสบาย พอพาผู้คนผ่านแม่น้ำ ซุนกั๊ย
มองลงไปแม่น้ำ พร้อมกับอยากจะพูดว่า อยากอาบน้ำสักหน่อย
หรือไม่ แต่หากเกิดไม่สบายขึ้นมาก็ไม่คุ้ม

อาจจะเป็นเพราะสภาพอารมณ์ของซุนกั๊ย ทำให้ผู้คนกลุ่ม
นั้นสังเกตได้

พวกเขารู้ถึงความคิดของซุนกู่ย เมื่อถึงตอนพักระหว่างทาง ก็ให้คนตม่น้ำ ให้ทุกคนใช้น้ำอุ่นเช็ดหน้าเช็ดตาของตนเอง และ ยังอาศัยสภาพอากาศดี ๆ ในช่วงกลางวันซักเสื้อผ้า แล้วมาตากไว้ ข้างกองไฟ ไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม เสื้อผ้าก็แห้งแล้ว

ยามนี้กลืนไม่พืดประสงค์หายไปแล้ว

ซุนกู่ยพาผู้คนเดินทางจากไป ผู้คนในอำเภอยังไม่รู้สึกถึงอะไร แต่นายอำเภอเฒ่ารู้ตัวแล้ว

หลังจากรับรู้แล้ว ก็ไปหาจู่ปู้¹ ให้สืบค้นข้อมูลที่ซ่งซือซู เคยทำมา หลังจากครุ่นคิดอยู่นานนายอำเภอเฒ่าจึงตัดสินใจ ไปเยี่ยมเยียนสักหน่อย คนเช่นนี้แม้ว่าจะเป็นหญิงสาวก็คู่ควรที่จะได้รับการเคารพเชิดชูและยกย่องจากเขา

หากเป็นบุรุษแล้ว เกรงว่าจะยิ่งสูงส่งกว่านี้ นายอำเภอเฒ่า ถอนหายใจออกมาเบา ๆ

¹จู่ปู้ (主簿) เป็นตำแหน่งเจ้าหน้าที่ดูแลเอกสารและตราประทับที่อยู่ในหน่วยงานต่างๆ

บุตรชายของเขาไม่ได้เรื่องเลยสักคน หากได้ครึ่งหนึ่งของหญิงสาวผู้นี้ ไม่สิ ครึ่งหนึ่งนั้นหวังสูงเกินไป ขอเพียงได้หนึ่งส่วนสิบของหญิงสาวผู้นี้ เขาก็ไม่ต้องมานั่งกลุ้มใจแล้ว

บุตรชายคนโตก็พอๆ ใด ๆ ได้บ้าง แต่ชอบทำไรนา เขาถอนไม้ดอกไม้ประดับที่มีค่าในสวนทั้งหมด แล้วมาปลูกไม้ผลหมด บุตรชายคนที่สองชอบร้องจ้ว ไปอยู่โรงจ้วทั้งวัน จนได้เป็นที่หนึ่งอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว บุตรชายคนที่สามหนักที่สุด มีความฝันว่าอยากไปเป็นขันทีในวัง

อยากจะเป็นหัวหน้าขันที

แต่ละคนเล่นตลกอะไรกัน

เขาเกือบจะคิดว่าภรรยาของตนน่าจะมีปัญหา

มีบุตรสี่คน ทุกคนล้วนแต่มีปัญหา

ส่วนบุตรชายคนเล็กอายุยังไม่มากยามนี้ยังดูไม่ออกว่ามีปัญหาอะไรหรือไม่ แต่ว่าสามคนแรกนั้นไว้วางใจไม่ได้แล้ว

สำหรับบุตรชายคนเล็กนั้นเขาอบรมสั่งสอนค่อนข้างเข้มงวด
เพียงแต่มีความกระวนกระวายใจ เขาก็มักจะรู้สึกว้า หาก
วันหนึ่งที่เขาไม่ทันได้ระวัง บุตรชายของเขาต้องโตมาผิดปกติ
เป็นแน่

นายอำเภอเผ่าปากขุนซื้อผู้เป็นที่ปรึกษาถือตะกร้านั่งรถม้า
มาถึงหมู่บ้านเก่าชานโดยสวัสดิภาพ

ยามนี้ก็เห็นว่าในหมู่บ้านมีการสร้างถนน เห็นว่าในหมู่บ้าน
มีบ้านหลังใหม่ไม่น้อย

เห็นใบหน้าของทุกคนเต็มไปด้วยรอยยิ้มนายอำเภอเผ่า
งงงวย ยกมือลูบเคราตนเองแล้วเอ่ยขึ้น “นี่คือแดนเนรมิต
เช่นนั้นหรือ”

“ที่นี่คือหมู่บ้านเก่าชาน ท่านได้ทำอีกไม่นานท่านก็จะ
ทราบแล้ว หมู่บ้านเก่าชานที่แห่งนี้ ภูเขาสวยแม่น้ำใส มีของ
มีค่ามากมาย อีกทั้งยังเต็มไปด้วยคนอัจฉริยะ หมู่บ้านแห่งนี้
สามารถพูดได้เลยว่าเป็นหมู่บ้านที่ร่ำรวยที่สุดในเมืองถง”

“...” รู้ก็รู้อยู่ แต่นึกไม่ถึงว่าจะร้ายถึงขั้นนี้

มองเด็ก ๆ ในหมู่บ้านนี้แต่ละคนล้วนใส่เสื้อผ้าใหม่ ๆ ไม่มี
แม้กระทั่งรอยปะชุน อีกทั้งพวกคนชราหรือหญิงสาวที่เดินผ่าน
ไปผ่านมา ไม่มีผู้ใดที่ผอมแห้งแรงน้อยเลยสักคน

“ข้ารู้สึกว่าจะต้องไปสอบถามขอความรู้ แล้วขอลอกการบ้าน
สักหน่อย เมืองถงมีหมู่บ้านเค่าซานที่หนึ่งแล้ว หากสามารถมี
หมู่บ้านเค่าซานเช่นนี้อีกที่หนึ่งได้ก็...” ในขณะที่นายอำเภอเฒ่า
กำลังพูดอยู่ โม่เจิงก็ขี่จักรยานผ่านข้าง ๆ เขาไป

จักรยานมีความเร็วมาก ความสามารถในการขี่จักรยาน
ของโม่เจิงก็ดี และไม่เคยประสบอุบัติเหตุในการชนคน

ได้ให้นายอำเภอถึงกับอุทานว่า “สิ่งนี้คืออะไรหรือ”

“สิ่งนี้คือจักรยาน ข้าบ่อยเคยบอกกับท่านแล้ว นี่คือนวัตกรรม
โรงงานยางพาราผลิตออกมา พวกเขาเคยส่งให้ท่านหนึ่งคัน แต่
ท่านบอกว่าเป็นการติดสินบน ท่านจึงตีกลับไป”

คุณซื้อยิ่งพูดตาก็ยิ่งลุกวาว ของสิ่งนี้น่าสนุกนัก เขาก็
อยากลองเช่นกัน แต่ราคาสูงยิ่งนัก ต้องใช้ถึงสิบตำลึงเงิน เขา
ซื้อไม่ไหวจริงๆ

นายอำเภอรู้สึกเสียใจภายหลัง เขารู้สึกว่าของสิ่งนี้น่าสนุก
อยากจะลองดูสักครั้ง

หรือว่า...

จะเชิญคนที่จะมาส่งของให้กลับไปหาอีกครั้ง พร้อมกับ
แอบบอกเป็นนัยๆ

นายอำเภอเผ่ายังคงคิดยิ่งรู้สึกว่าเป็นไปได้ อย่างไรก็ตามเสียเขาก็
อายุปุนนี้แล้ว ทำเรื่องแปลกๆ หน้าไม่อายสักหน่อยก็คงไม่เป็น
อะไร

มีชีวิตอย่างเดียวใช้ว่าจะมีความสุข! แน่หนอนว่าต้องลอง
เสพสุขกับความสุขที่ยังไม่เคยลิ้มลองในยามที่ยังมีชีวิตอยู่ด้วย!

“ไปกันเถิด พวกเราไปลอกการบ้านที่บ้านตระกูลช่งกัน”
นายอำเภอเฒ่าลงจากรถม้าแล้วพูดอย่างเต็มปากเต็มคำ “ไม่รู้สิ
ว่าตนเองหน้าไม่อายเลยสักนิด

เขาเดินอย่างน่าเกรงขาม จนกระทั่งมาถึงหน้าประตูบ้าน
ตระกูลช่งจึงหยุดเดินลง

ขุนซื่อก้าวเท้าไปข้างหน้าตามสายตาของนายอำเภอ
เอื้อมมือไปเคาะประตู

ในขณะที่มือกระทบกับประตู ก็ได้ยินเสียงสุนัขด้านใน
เห่าขึ้นมา

เสียงสุนัขเห่าดังก้องกังวาน ฟังดูก็รู้ว่าเป็นสุนัขที่แข็งแรง
กำยำ

ขุนซื่อตกใจจนรีบหลบออกมา พร้อมกับตบหน้าอกตนเอง
เบาๆ “แย่แล้วได้เท่า สุนัขบ้านนี้ไม่ธรรมดา เสียงเห่าซ่างกังวาน
นัก”

“ยินดีๆ สำรวมภาพลักษณ์หน่อย!” นายอำเภอเผ่ากล่าว
จบ ก็จัดทรงเสื้อผ้าตนเอง

อีกทั้งยังล้วงเอาหวีในอกเสื้อออกมาหวีเคราของตนอย่าง
เรียบร้อยเป็นระเบียบ

ครบถ้วน

บทที่ 376 บรูซ

เขายืนตัวตรงอยู่ตรงหน้าประตู ขณะนั้นเองประตูก็ถูกเปิด
ออก

พอหยินผิงเห็นว่าคนด้านนอกเป็นคนที่นางไม่รู้จัก ทั้งยังมีอายุมากอีก ใบหน้าก็เผยความโล่งใจ ในใจคิดว่ายังดีที่ไม่ใช่
เส้นเงินจู้

ยามนี้นางรำคาญเส้นเงินจู้จะตายอยู่แล้ว

เหตุใดบนโลกนี้ถึงได้มีคนไร้จิตสำนึกเช่นนี้กันนะ

“ท่านต้องการพบผู้ใดหรือ” หยินผิงเอ่ยถาม

กุนซื่อกระแอมทีหนึ่ง แล้วเอ่ยขึ้น “ต้องการพบแม่นางช่ง
ที่เรือนแห่งนี้ มีบางสิ่งที่อยากให้สอนสั่งสักหน่อย ตาแก่ผู้นี้
แซ่เหียนย่น ส่วนได้ทำท่านนี้แซ่หลว” ในคำพูดของเขาได้ย้าเป็น
นัยๆ

คนหนึ่งแซ่เหินยน คนหนึ่งแซ่หลัว สองแซ่นี้หาได้ยากใน
เมืองถง

เอ๋ยเรียกอีกคนว่าไต้เท้า ย่อมเป็นการบอกถึงตำแหน่ง
ตนเองไว้อย่างชัดเจน

หากไปเยี่ยมเยียนบ้านหลังอื่น คาดว่าคนที่เฝ้าประตูคงจะ
เชิญเข้าไปแล้ว

แต่...

คนที่เปิดประตูนั้นคือหยินผิง ในสายตาของหยินผิงนั้น
มีเพียงช่งสี่ชู่กับช่งอวินเท่านั้น ส่วนผู้อื่น...รู้จักก็รู้จักไป
ไม่รู้จักก็ช่าง แซ่เหินยนแซ่หลัวคนน้อยคนใหญ่อะไร นางไม่ได้
ใส่ใจ

ต้องบอกกับนายหญิงก่อนจึงจะตัดสินใจได้ว่าจะให้คน-
เหล่านี้เข้ามาได้หรือไม่

“พวกท่านรอประเดี๋ยวก่อน!” หยินผิงพูดจบก็ปิดประตูลง

ประตูลีแสงบานใหญ่ถูกปิดลงมาขวางหน้ากุณช้ออีกครั้ง

กุณช้อพูดแทบไม่ออก “นะ...นี่คือทำให้การทำงานที่เรียบ
ง่ายหรือ”

“เรียบง่ายจริง ๆ” ได้ทำให้ลืมนึกอย่างไม่สบายใจ นี่เป็น
สิ่งที่เขาไม่เคยพบเคยเจอมาก่อน และคาดไม่ถึงด้วยว่าจะได้เจอ
กับตัวเช่นนี้

ไม่นานนักหยินผิงก็กลับมาอีกครั้ง แล้วพาทั้งสองไปยัง
ห้องโถงบุปผา

ในเวลากลางวัน หลอดไฟที่แขวนอยู่ตรงระเบียบยงนั้นยัง
ไม่ได้เปิด ทั้งคู่เดินเข้ามาด้านในก็รู้สึกว่าการที่ระดับนั้นแปลกตา
นัก เรือนเล็ก ๆ แห่งนี้มีความแปลกประหลาดพิกลอยู่บ้าง แต่ก็
ไม่ได้คิดอะไรมาก พอมาถึงห้องโถงบุปผาก็ถูกหยินผิงเชิญ
ให้นั่ง

“เชิญพวกท่านดื่มน้ำกันก่อน นายหญิงของพวกเรากำลัง
ตรวจสอบบัญชีอยู่ อีกสักครู่ก็มาแล้ว” คำพูดของหยินผิงทำให้
กุนซื่อโมโหยิ่ง

บ่าวรับใช้ไม่รู้เรื่อง เจ้านายของที่นี่ก็รู้เรื่องราวเช่นเดียว
กันหรือ

คาดไม่ถึงว่าจะให้นายอำเภอมานั่งรอ!

กำเร็บเสิบสานยิ่งนัก!

มองออกไปด้านนอก มีจักรยานจอดอยู่ที่ลานบ้าน กุนซื่อ
อยากจะลองขี่ดูสักครั้ง!

อยากจะลองขี่ดูสักหน่อย ลองสัมผัสความรู้สึกสักครั้ง
ช่างเถิด จะมาโมโหไม่ได้ ผู้ที่มีกำลังความสามารถเช่นนี้ จะ
หยิ่งยโสโอหังสักหน่อยก็คงไม่เป็นไร

กุนซื่อข่มความโกรธของตนเองลง ยกขาเก็กฮวยบนโต๊ะ
ขึ้นมาดื่ม แก้วชานั้นเป็นแก้วใสบริสุทธิ์ในแก้วมีดอกเก็กฮวย

ลอยอยู่สองสามดอก สีชาเป็นสีเหลืองอ่อน มองแล้วสัมผัส
ได้ถึงความสบาย กาน้ำชาก็เป็นแก้วใส รูปทรงสวยงาม ใสและ
โปร่งแสง หากเอาออกไปขาย ต้องได้ราคาสูงแน่นอน!

ต่อให้เป็นขุนนางในเมืองหลวงก็อาจไม่สามารถใช้ชุด
เครื่องชาเช่นนี้ได้ แม่นางผู้นี้ไม่ธรรมดาจริงๆ!

กลิ่นหอมของชาอบวลไปทั่ว ความหอมของชาผสมกับ
อุปกรณ์ชงชาที่ล้ำค่า ทำให้ไฟโกรธในใจของกุนซื่อพลันดับลง
น้ำชาไหลลงไปตามลำคอ สัมผัสได้ถึงความนุ่มละมุน อร่อยยิ่ง

ทำให้สบายและผ่อนคลายลงไปไม่น้อยจริงๆ

“ชานี้ทำอย่างไรกัน รสชาติดียิ่งนัก” กุนซื่อถามด้วยท่าทาง
สง่างาม

หยินผิงมองกาน้ำชาแล้วทอดานในทั้ง หยิบดอกเก็กฮวย
ใส่ไปในกา ยกน้ำที่ต้มเดือดแล้วเทลงไป ทำการชงชาต่อหน้า
กุนซื่อ จากนั้นก็วางลงบนโต๊ะ

“ก็ทำเช่นนี้ ทำเป็นหรือยัง”

ยามที่หยินผิงสอนอะไรก็มักจะไม่ซ่อนความสามารถไว้
นางไม่ใช่คนเช่นนั้น กุณชื้อถึงกับอึ้งกันไป ง่ายตายเช่นนี้เลย
หรือ เรียบง่ายเช่นนี้เลยอย่างนั้นหรือ แล้วเหตุใดรสชาติถึง
ไม่เรียบง่ายตามไปด้วย

นายอำเภอหลัวรู้สึว่าการแสดงอารมณ์ของกุณชื้อหลากหลายยิ่งนัก

ไม่หนักแน่นเอาเสียเลย ดังนั้นจึงได้ลองกำหน้าลิ้มรส
ดูบ้าง

รสชาติ...

กลมกล่อม!

อร่อยมาก!

ได้ทำหลัวมีอายุมาถึงขนาดนี้ ไม่มีอะไรที่ชอบเป็นพิเศษ
วันๆ ก็เดินแต่หมาก ตีหมา สามารถวิเคราะห์ชาด้วยตนเองได้

แต่ว่าซาเก็กฮวยนี้ ดูก็รู้ว่าธรรมดา ดอกเก็กฮวยก็ใช้แค่หนึ่ง
หยิบมือและไม่ใช้ของมีค่าอะไร ทว่าเหตุใดรสชาติถึงได้ดีนัก

ตระกูลช่งนี้!

ไม่ธรรมดาจริงๆ!

ไม่นานนักช่งสือซู่ก็เดินออกมา เห็นชายชราสองคนในห้อง
โถงบุปผาดื่มชากันไม่หยุด กระหายเพียงนั้นเลยหรือ ซาช่วยใน
การขับปัสสาวะ!

น้ำศักดิ์สิทธิ์ยิ่งทำให้ขับพิษง่าย ดื่มมากเพียงนี้ อีกสักพัก
คงต้องวิ่งเข้าห้องน้ำจนขาอ่อนเป็นแน่

ยังดีที่น้ำศักดิ์สิทธิ์มีประโยชน์กับร่างกายมนุษย์

มิเช่นนั้นอายุมากเท่านี้แล้วคงทนความเจ็บปวดไม่ไหว

“นายหญิง ท่านทำงานเสร็จแล้วหรือ” ครั้นหยินผิงเห็น
ช่งสือซู่ จึงรีบเปลี่ยนชาในกาทันที ยกชาจักรพรรดิที่ผู้อาวุโสฉี
เอามาจากเมืองหลวงออกมา ค่อยๆ บรรจงหยิบออกมาอย่าง

ประณีตทีละนิด แล้วล้างผ่านด้วยน้ำร้อน จากนั้นก็เอาน้ำที่สอง
จากการชงชารินออกมาให้ชงสือชู

“นายหญิงดื่มชาสักหน่อย แก่ความอ่อนล้า”

หยินผิงยกน้ำชามาวางต่อหน้าชงสือชูอย่างบรรจง

ชาจักรพรรดิส่งกลิ่นหอมพุ่ง ในขณะที่น้ำร้อนกระทบโดน
ใบชา กลิ่นหอมของชาก็ตลบอบอวลขึ้นมาทันที นายอำเภอหลวง
วางแก้วน้ำชาในมือลง พลันรู้สึกชาเข้กฮวยนั้นไม่หอมแล้ว

กลิ่นหอมของชาที่คุ้นเคยได้ลอยมา เหมือนกลิ่นที่เคยได้
สัมผัสเมื่อตอนที่อยู่ในห้องหนังสือของฮ่งเต๋

ไม่สิ อันนี้ดีกว่าอันนั้นเสียอีก! ไซ้ของดีกว่าฮ่งเต๋เสียอีก!

นายอำเภอหลวงถอนหายใจ รู้สึกเหมือนจะเข้าใจว่าอะไร
คือของดีชิ้นเยี่ยมแล้ว

“คุณซื้อเหียนน นายอำเภอหลัว อยากไปเยี่ยมเยียนใต้เท้า
ทั้งสองท่านมานานแล้ว แต่ยังหาโอกาสที่เหมาะสมไม่ได้ ช่าง
เสียมารยาทนัก” ซ่งสี่ชูเอ๋อปากตามมารยาท

หยินผิงที่อยู่ข้างๆ ถึงกับอึ้งตะลึง มองไปที่ใต้เท้าหลัวกับ
คุณซื้อเหียนนครู่หนึ่ง

แล้วกลอกตาไปมาอยากเห็นบุคลิกเช่นที่ขุนนางควรมี
จากสองคนนี้สักหน่อย เหมือนเส้นหวายรวี่ที่หลังจากรับราชการ
ก็แทบจะใช้จมูกมองคนอยู่แล้ว เหมือนกับพ่อของฉีเซิงที่ไปไหน
มาไหนก็ต้องใส่ชุดขุนนางตลอด กลัวผู้อื่นไม่รู้หรืออย่างไรว่าเขา
รับใช้ราชสำนัก

แต่คนตรงหน้านี้ ดูธรรมดานัก

ดูธรรมดายิ่งกว่าชายชราทั้งสองในเรือนเสียดีก

ในเมื่อเป็นถึงขุนนาง นางจึงค่อยๆ ถือชาติเข้าไปหาทั้งสอง
ยกชาจักรพรรดิรินให้ชายชราทั้งสอง “ท่านลองชิมดู นี่เป็นใบชา
ชั้นยอด คนธรรมดาไม่อาจได้ดื่ม”

นายอำเภอหลัวกระแอมกระไออออกมาที่หนึ่ง เขาตกใจใน
การกระทำของหยินผิง

จิบซาไปสองอีก ครั้นนี้มาถึงเป้าหมายของตนที่มาที่นี่ได้
ก็เริ่มกล่าว “แม่นางซ่งอย่าได้เห็นเป็นคนอื่นไกล ตาแก่ผู้นี้มาที่นี่
เพราะเรื่องส่วนตัว”

“ท่านว่ามาเลย ไต้ทำไมเรื่องอันใดโปรดแจ้งมาก็พอ ไม่ต้อง
เกรงใจ” ซ่งสี่ซุมองไปที่นายอำเภอหลัว

อยากจะรู้ว่าเรื่องส่วนตัวที่วานั้นคือเรื่องอะไร

“หมู่บ้านเค่าซานดียิ่งนักประหนึ่งดินแดนในอุดมคติ ความ
ต้องการส่วนใหญ่ของประชาชนก็เป็นดังปรารถนา ผู้ชราคนนี้
เคยไปสำรวจมา สภาพหมู่บ้านเค่าซานที่เป็นอยู่ในยามนี้
เป็นเพราะการนำพาของแม่นางซ่ง หมู่บ้านในเมืองถงมีอยู่
ไม่น้อย พอมาเห็นหมู่บ้านเค่าซานนี้แล้วในใจของผู้ชราที่มีขวัญ
กำลังใจยิ่งนัก แต่พอนึกถึงหมู่บ้านที่ยากจน ก็เป็นกังวลใจ

แม่นางซึ่งพอจะมีวิธีนำพาเมืองถงทั้งเมืองให้สามารถมีวันที่
กินอิ่มนอนอุ่นได้หรือไม่”

นายอำเภอหลัวพูดจบใบหน้าที่แดงเรื่อ

เรื่องเช่นนี้เขากลับมาถามหญิงสาวนางหนึ่ง หากผู้รู้เข้า
คงได้พูดกันว่าเขาอายุป็นนี้แล้ว แต่ทำตัวหน้าไม่อาย

แต่ว่า...

แม่นางผู้นี้มากความสามารถจริง ๆ!

เหตุใดถึงไม่เป็นบุรุษกันนะ!

บทที่ 377 นี่ของเล่นอะไรกัน

หากหญิงสาวตรงหน้านี้เกิดมาเป็นบุรุษ เขาคงจะรับมาเป็นบุตรชายบุญธรรม เพื่อชดเชยปมเรื่องบุตรชายที่ไม่เอาไหนของเขาไปแล้ว

ใบหน้าของนายอำเภอหลวเติ่มไปด้วยความเสียใจ

ช่งสือซู่ไต้ยีนก็ยิ้มออกมา นำพาหมูบ้านเก่าซานร่ำรวยขึ้นได้เกรงว่าจะนำพาไม่ได้ แต่หากทุกๆ ครอบครัวสามารถมีรายได้พิเศษเข้ามานั้น ก็อาจจะเป็นไปได้

ยามนี้ความต้องการพริกสูง หากทุกบ้านสามารถปลูกพริกได้ในเนื้อที่หนึ่งหมู ผลผลิตที่ได้นำมาขายให้นาง อย่างน้อยๆ กำไรที่ได้จากการขายพริก ก็เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายทั้งหมด ส่วนเนื้อที่ที่เหลือก็ปลูกอย่างอื่นตามปกติ

ในปีที่ขาดแคลนหนักก็เป็นพวกธัญญาหารที่เป็นอาหารหลัก

จีเหวินเจิงทำอยู่ข้างนอกมาปีกว่าแล้ว หากเป็นเช่นนี้อีกสักห้าปี ทั้งแคว้นก็น่าจะสามารถกินอิ่มนอนหลับได้!

อีกทั้งทางด้านนั้นยังมีการปลูกข้าวโพดและมันฝรั่ง พวกประหลาดอย่างศาลเจ้าห้าเซียนพวกนั้นยังคงอยู่ แต่คงไม่จับ-จองจีเหวินเจิงอย่างเอาเป็นเอาตาย

เดิมที่ช่งซือซูได้เตรียมรับมือกับศาลเจ้าห้าเซียนไว้แล้ว แต่ว่า...นี่ก็มาพัวพันกับจีเหวินเจิงเป็นปีกว่าแล้ว ศาลเจ้าห้าเซียนยังไม่ได้ทำให้จีเหวินเจิงถึงตาย ต่อให้จีเหวินเจิงมีสติปัญญาดี แต่พวกศาลเจ้าห้าเซียนก็มีพลังวิเศษดั่งเซียนในตำนานมิใช่หรือ เป็นถึงเซียนแต่รับมือกับจีเหวินเจิงได้ยากลำบากเพียงนั้นเชียวรี

มองกุเขาลูกใหญ่ที่อยู่ด้านหลัง ช่งซือซูก็ยกไหล่ พลังของนางก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าผู้ใด

“ได้สิ ราคาพริกสูงนัก มีเพียงเมืองถงเท่านั้นที่มี ได้เท่า
ลัวจะปาวประกาศออกไปก็ได้ ข้าขายเมล็ดพริกสามเจียนได้
พริกหนึ่งเหลียง² เมล็ดหนึ่งเหลียงสามารถปลูกต้นอ่อนพริก
ได้เป็นร้อยต้น สามารถเก็บเกี่ยวพริกได้เป็นร้อยชั่ง ราคาพริก
หนึ่งชั่งในยามนี้ไม่แน่นอน ปีหน้าต้องควบคุมสักหน่อย ราคา
ต่ำสุดก็สิบอีแปะไปแล้ว เช่นนั้นก็จะเป็นรายได้เจ็ดเจียน พื้นที่
หนึ่งหมู่สามารถให้ผลผลิตเป็นพันชั่ง หากบ้านหนึ่งหลังปลูก
พริกในเนื้อที่หนึ่งหมู่ ก็จะได้ทั้งหมดเจ็ดตำลึงเงิน พอเป็นเช่นนี้
ก็จะไม่มีปัญหาอดอยากกันอีกแล้ว ท่านคิดเห็นเช่นไร”

ช่งสือชุมอบโจทย์การคำนวณให้นายอำเภอหลัว

ใจของนายอำเภอหลัวก็สันสะท้านขึ้นมา

อีกทั้ง...

เมืองถงอยู่ในเขตภูเขา ในที่แห่งนี้มีชาวบ้านที่อาศัยอยู่บน
ภูเขาจำนวนมากไม่น้อย หากพวกเขาอยากจะปลูกพริก ก็ต้องลง

²เหลียง 两 1 เหลียง มีน้ำหนักเท่ากับ 50 กรัม

หลักประกันในหมู่บ้าน หากเป็นเช่นนี้ประชากรในเมืองถงก็จะ
เพิ่มจำนวนมากขึ้น

ผลประโยชน์ที่มองไม่เห็น นับอย่างไรก็ไม่หมด

“แม่นางซ่งไม่สามัญจริง ๆ ตาแก่ผู้นี้นับถือยิ่งนัก ข้า
ขอขอบคุณแทนประชาชนของข้าด้วย” นายอำเภอหลักกล่าวจบ
ก็ยกมือขึ้นคารวะซ่งสี่ซู่ “หากต้องการคน ข้าสามารถให้
พวกเจ้าหน้าที่ในอำเภอมาช่วยแจกจ่ายเมล็ดพันธุ์ได้ ขอแค่
แม่นางซ่งเอ่ยปากมาเป็นพอ” นายอำเภอหลักกล่าวคำขอบคุณ
ด้วยความจริงใจอย่างยิ่ง ไม่มีส่วนที่เกินจริงสักนิด

ซ่งสี่ซู่รีบพยุงไต้เท้าหลัวขึ้นมา เป็นขุนนางที่มีความ-
จริงใจหาวิธีแก้ปัญหาให้ประชาชน นางเคารพและเลื่อมใสยิ่งนัก

หากท่านนี้เป็นเหมือนกับพ่อของฉีเซิง ที่คิดแต่จะร่ำรวย
จากการเลื่อนขั้น ไม่มีความคิดช่วยเหลือประชาชน นางก็จะคุย
แบบธรรมดา อย่างมากก็แค่มีผลประโยชน์ร่วมกัน

แต่นายอำเภอหลัวที่อยู่ตรงหน้านั้น ยอมก้มหัวเพื่อประชาชน
อีกทั้งยังจัดการเรื่องการจัดจำหน่ายเมล็ดพันธุ์

นายอำเภอหลัวพูดเรื่องสำคัญไปแล้ว กระแอมกระไอ-
ออกมาทีหนึ่งแล้วเอ่ยถึงเป้าหมายของตนเอง

เขาอายุมากป็นี่แล้ว ถึงเวลาที่ต้องทำเรื่องหน้าไม่อาย
บ้างแล้ว มัวแต่ห่วงหน้าตาไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร

บุตรชายทำเขาขายหน้ามามากแล้ว

ดังนั้น...

“แม่นางซ่ง จักรยานในลานบ้านของเจ้าดูแล้วน่าสนใจนัก
ตาแก่ผู้นี้ขอเอากลับไปลองเล่นสักหลายวันจะได้หรือไม่”
นายอำเภอหลัวกล่าวจบก็ถูมือไปมา

พอพูดเรื่องนี้ออกมาใบหน้าของเขาก็ร้อนผ่าว

แต่พอพูดไปแล้ว กลับรู้สึกโล่งขึ้นมาในทันที

ซ่งสือซุมองไปที่ลานเรือน จักรยานก็จอดอยู่ตรงนั้น ซึ่งเตรียมไว้เป็นของกำนันให้ตระกูลโม่ ของสิ่งนี้ในโรงงานยังพอมียู่อีกสองสามคัน

นายอำเภอเอ่ยปากเช่นนั้นเห็นที่จะต้องให้ในราคาต้นทุนแล้ว

ซ่งสือซุไม่ทำการค้าที่ขาดทุน บางครั้งพลาดไปก็ไม่เป็นไร หากอยากได้ก็แค่จ่ายมา

“ได้สิ หกตำลึงเงินเอาไปเลย” ซ่งสือซุผายมือออก กล่าวอย่างฝ่าเผย

แต่นายอำเภอกลับไม่ได้ฝ่าเผย

เงินเดือนขุนนางของเขาก็ต่ำเตี้ยนัก หกตำลึงเงินต้องเก็บอยู่นาน หลายปีที่ผ่านมา เงินส่วนตัวของตนมีไม่เกียติสืบทอดด้วยซ้ำ

ส่วนเงินที่เหลือภรรยาก็เป็นผู้ควบคุมดูแลหมด

แต่ทว่า...

พอนึกถึงช่วงสี่อัฐที่ให้เมล็ดพริกซึ่งเป็นหนทางไปสู่-
ความร่ำรวยแล้วนั้น หากเขายอมจ่ายเงินหกตำลึงเงินเพื่อ
ซื้อความสับสนนี้ไว้ ก็ดูเหมือนว่าไม่ถึงกับจ่ายไม่ได้เสียทีเดียว

กัณฑ์แล้วเอ่ยขึ้น “ตกลง เดียววันหน้าจะให้คนส่งไป”

ขุนซื้อเหนียนตกตะลึง โดยปกติแล้วนายอำเภอหลวง
ตระหนี่ยิ่ง เขาทราบดี แต่ครั้งนี้จ่ายทีเดียวหกตำลึงเงิน บ้าไป
แล้วหรือ

สุดท้ายแล้วทั้งสองคนก็ไม่ได้เอารถจักรยานกลับ เหตุผลก็
เพราะว่าจู่ๆ ก็มีกลิ่นหอมของเนื้อโชนมาจากในครัว กลิ่นหอม
กว่าร้านเนื้อตุ๋นในเมืองเสียอีก อีกทั้งยามนี้ก็ถึงเวลากินข้าวแล้ว
เป็นเจ้าบ้านต้องเอ่ยเชิญแขกให้รอกินข้าวตามมารยาท

แล้วแขกเล่า...

ก็ตอบรับรอกินข้าวอย่างไม่ลังเล

ดังนั้นมือเย็นนี้จึงมีคนเพิ่มมาสองคน

นายอำเภอหลักกับขุนซื่อเหียนค่อนข้างมีอายุแล้ว จึงถูกจัดให้อยู่โต๊ะเดียวกับผู้อาวุโสและราชครูเว่ย

ผู้อาวุโสกับราชครูเว่ยทั้งสองต่างเรียกกันว่าตาเฒ่าจี้ตาเฒ่าเว่ย ดังนั้น...คนที่มียตำแหน่งเช่นขุนซื่อเหียนก็อดไม่ได้ที่จะสร้างทำเป็นเยือกเย็นแล้วพูดคุยเรื่องเกี่ยวกับราชการ

ครั้นซึ่งสื่อซู่ที่อยู่ข้างๆ ได้ยินแล้วก็รู้สึกกระอักกระอ่วนนัก กระอักกระอ่วนแทนขุนซื่อเหียน

ทว่า...

ขุนซื่อเหียนท่านนี้กลับไม่รู้สถานะของผู้อาวุโสกับราชครูเว่ย นี่ถือว่าเป็นเพียงอาจารย์ที่ให้ความรู้ในสถานศึกษาธรรมดา อีกทั้งยังแนะนำทั้งสองคนเกี่ยวกับการสอนเด็กถึงขนาดให้ผู้อาวุโสกับราชครูเว่ยพูดคุยเรื่องเกี่ยวกับราชการให้เด็กๆ ฟัง

คำพูดของกุนชื้อเหียน สามารถอธิบายได้ว่า เพียงแค่เรา
ไม่รู้สึกระอึกกระอ่วน ความกระอึกกระอ่วนก็ทำอะไรเราไม่ได้

นายอำเภอลัวกินเนื้อที่หอมกรุ่น บางครั้งก็เหลือบมอง
ราชครูเว่ย

เขาเป็นนายอำเภอมามากหลายปีแล้ว หากไม่ได้อยู่ทางใต้ก็จะ
อยู่ทางเหนือ ถึงอย่างไรตลอดชีวิตนี้ก็เป็นแต่นายอำเภอ

เคยเข้าเฝ้ารายงานต่อเบ๊องบนในเมืองหลวง เคยเข้าร่วม
การประชุมราชสำนักยามเช้า

เคยเข้าเฝ้าฮ่องเต้ แน่หนonya่อมต้องเคยเจอราชครูเว่ย
แต่...ตำแหน่งขุนนางยังขึ้นน้อยอยู่ ยามเย็นก็จะยืนอยู่ค่อนไป
ทางด้านหลัง มองเห็นก็เห็นได้เพียงรางๆ กอปรกับตอนนั้นก็
นานมาแล้ว

เพียงแค่รู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตาราชครูเว่ย แต่ไม่รู้ว่าเป็นท่านใด

ในขณะที่กำลังทะเลาะหาหมูและฟังก์ชันชื่อนี้ยืนคุยไว้อยู่
ไม่รู้ว่าจะเหตุใดความทรงจำก็ค่อยๆ กลับมา

ค่อยๆ นี่ฐานะของอีกฝ่ายออก

หาหมูในมือเริ่มไร้รสชาติ

จึงเริ่มสะกิดฟังก์ชันชื่อนี้ ฟังก์ชันชื่อนี้ก็ผลัคนายอำเภอล่วงกลับไป รู้สึกว่านายอำเภอล่วงนั้นน่ารำคาญนัก ให้เขาพูดดีๆ ไม่ได้หรืออย่างไร

บนโต๊ะอาหารนั้นคุยกันเรื่องสัพเพเหระ นี่คือทักษะที่อาจารย์ต้องมีไม่ใช่หรือ

นายอำเภอล่วงเห็นฟังก์ชันชื่อนี้กำลังสนุกอยู่ ก็คิดว่า
จะห้ามปรามแล้ว อย่างไรก็ตามคนที่พูดก็คือฟังก์ชันชื่อนี้ ไม่ใช่
เขานายอำเภอล่วง

หรือหาหมูไม่หอม

หรือว่ากับข้าวบนโต๊ะไม่อร่อยแล้ว!

กินไปคำหนึ่งก็ทำให้รู้สึกความทรงจำได้หลายปี! หากไป
กินที่อื่นก็คงไม่ได้สัมผัสกับรสชาตินี้แล้ว

นายอำเภอหลวงบ่นพึมพำในใจ แล้วนั่งกินต่อ

ยิ่งกินยิ่งรู้สึกว่ามันอร่อยลง...

มืออาหารจบลง ทั้งแขกและเจ้าบ้านมีความสุขอย่างเต็มที่

นายอำเภอหลวงเดินออกจากห้องรับแขกมองเห็นหลอดไฟ
ส่องสว่างที่แขวนอยู่ข้างนอก แสงไฟสลัวๆ ไม่สั่นไหว อยู่นิ่งๆ
ส่องสว่างตรงทางเดิน

“...นี่!” นี่ของเล่นอะไรกัน นายอำเภอหลวงเบิกตากว้าง

บทที่ 378 ไม่แก้ตัดยาก

“ตาแก่ นี่เจ้าว่าข้าดี้มมากไปหรือไม่ เหตุใดดาวบนฟ้าถึงตกลงมาที่นี่ได้ล่ะ เหตุใดถึงมาแขวนอยู่ตรงนี้ได้” นายอำเภอหัวซีไปยังหลอดไฟที่อยู่ตรงลานเรือน ขยี้ตาตนเองอีกครั้ง มองไปทางกุนซื่อเหียนด้วยสายตาพร่ำมัว

กุนซื่อเหียนเงยหน้าขึ้นอย่างเฉื่อยชา

แสงนี้ ความสว่างนี้ สิ่งนี้...

เหตุใดถึงรู้สึกว่ายากนัก

มองแล้วรู้สึกว่าสิ่งนี้เป็นของที่ดีอย่างยิ่ง

กุนซื่อเหียนมองไปทางผู้อาวุโสในที่เดินเตร่อย่างเชื่องช้า ด้านหลัง “ตาเฒ่าจี้ ของทางด้านนี้ของแม่นางช่งนั้นคือสิ่งใดหรือ!”

“...” เป็นครั้งแรกที่ได้ยินผู้อื่นเรียกว่าตาเฒ่าฉี ผู้อาวุโสฉี
งงงวยพักหนึ่ง แล้วเผยรอยยิ้มออกมา เป็นการเรียกที่แปลกแต่
กลับน่าขันยิ่ง!

“สิ่งนี้คือหลอดไฟ รู้จักว่าอะไรคือไฟฟ้าหรือไม่” สำหรับ
คนที่มีความปรารถนาอันแรงกล้าในการสอนเช่นผู้อาวุโสฉี เขา
ไม่สนใจในการเรียกชื่อแปลกๆ อยู่แล้ว แน่ใจว่าต้องอธิบาย
สักหน่อย

เพียงแต่ผู้อาวุโสฉีได้เอ่ยขึ้น กุณซื่อเหินยนกับนายอำเภอ
หลัาก็ถึงกับไปไม่ถูก

แต่ทว่า...

ความรู้ของสองท่านนี้ยังเทียบกับคนตระกูลโมไม่ได้
พรสวรรค์ก็ไม่เทียบเท่าซ่งอวิน ดังนั้นผู้อาวุโสฉีพูดจนคอแห้ง
แล้วแต่ทั้งคู่กลับมีנגงจนหลับอยู่ข้างเสา ไม่เข้าใจถึงเหตุที่ทำให้
หลอดไฟนั้นเปล่งแสงออกมา

สิ่งนี้ทำให้ผู้อาวุโสฉีไม่สบายใจ

หากทั้งสองคนนี้เป็นลูกศิษย์ของเขา เขาคงให้คะแนนไม่ดี
แน่

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” ช่งสือชูเดินออกมา ก็เห็นทั้งคู่นอนกรน
อยู่ข้างเสา

ใบหน้าของผู้อาวุโสฉีเต็มไปด้วยความอึดอัด “ช่างโง่-
เขล่านัก ไม่สามารถพัฒนาไปได้มากกว่านี้แล้ว มิน่าเล่าถึงรับ
ราชการมาทั้งชีวิต แต่เป็นได้เพียงนายอำเภอเล็กๆ ไม่คิดจะ
ก้าวหน้า ไม่มีใจสู้ ไม่แก่ช่างตัดดยากยิ่ง!”

คำพูดของผู้อาวุโสฉีทรงพลังและมีอำนาจ พูดประหนึ่ง
ทั้งคู่นำเรื่องผิดอย่างร้ายแรง

ช่งสือชูที่ยืนอยู่ไม่กล้าแม้กระทั่งเอ่ยสิ่งใด

คนที่มีอายุนั้นสภาพจิตใจค่อนข้างเปราะบาง พูดง่าย ๆ
คือ ใจเหมือนดังกระจก ผู้อาวุโสฉีสามารถมาสอนสั่งคนที่นี้ได้
ก็ถือว่าเป็นประโยชน์แก่ประชาชนแล้ว คนเช่นนี้โอ้ไว้หน้อยย่อม
ดีกว่า

เช่นใดทำให้สบายใจก็ทำเช่นนั้นดีกว่า

ผู้อาวุโสจึงหาวออกมา เอ่ยร่ายยาวมาถึงขนาดนี้ ของที่กิน
ลงไปเริ่มย่อยไปแล้ว

อาหารย่อยแล้ว ก็เหลือเฟื่องเข้านอน

ราตรีชางยาวนานนัก พออายุมากขึ้นก็เริ่มทนไม่ได้

ช่วงสี่อชมองคนชราทั้งสองคนที่นอนอยู่ข้างเสา จึงเรียก
คนตระกุกโลมาแบกทั้งคู่ไปที่ห้องพัก ทำให้ทั้งสองท่านนี้ลำบาก
แล้ว

วันต่อมา!

ไก่อ้วนดังกิกก้อง

นายอำเภอหลวงลี้มตาตื่นเหมือนเป็นกิจวัตรประจำวัน
ในขณะที่สุดหยาใจเข้า ก็ได้กลิ่นเหม็นของเท้า เขาขมวดคิ้วขึ้น
แล้วเลื่อนสายตามองลงมา ก็พบกับฝ่าเท้าที่อยู่ตรงหน้า

เขารับลุกขึ้นมาอย่างรีบร้อน จ้องมองกุณชือเหนียนที่นอน
อยู่บนเตียงเดียวกัน

กิจวัตรของกุณชือเหนียนไม่ค่อยแน่นอน จึงยังคงนอน
ต่อไป ทำถูกผลักออก ซ้ำแผ่นหลังก็ถูกเตะไปสองที แต่กลับ
ไม่รู้สึกระไร ยังคงหลับตานอนต่อเหมือนเดิม

นายอำเภอหลัวถอนหายใจออกมา สวมชุดของตนแล้ว
เปิดประตูห้องออกมาก็พบกับหลอดไฟที่แขวนอยู่ในหัวก็นึกถึง
เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน

ดวงตาก็เบิกกว้างอีกครั้ง

จ้องมองหลอดไฟอยู่นาน

ไม่เจิงผ่านมาทางนี้พอดี จึงถูกนายอำเภอหลัวเรียกให้
หยุดในทันที

นายอำเภอกลัวว่าแขนเสื้อของโมเจิงพร้อมกับชี้ไปที่หลอดไฟ “ของสิ่งนี้สามารถส่องสว่างได้ในยามราตรีอย่างนั้นหรือ”

“?” ใบหน้าของโมเจิงเต็มไปด้วยความประหลาดใจ!

มองชายชราที่เหมือนมาจากบ้านนอกตรงหน้า ก็เกือบจะขำพรีตออกมา ท่าทางเหมือนเพิ่งเคยมาที่นี่ครั้งแรก ความคิดนี้ผ่านเข้ามาในหัวแล้วผ่านออกไป เวลาของเขานั้นมีค่ามากนัก ไม่จำเป็นต้องมาเสียเวลากับความคิดแปลกประหลาดเช่นนี้

“ไม่ใช่แค่กลางคืนที่ส่องแสง” โมเจิงพูดตามความจริง

นายอำเภอกลัวเบิกตาโต

โมเจิงเดินไปตรงมุมกำแพง ดึงเชือกตรงนั้นหนึ่งที่มีเสียงดังแก๊ก ไฟที่ดับอยู่ก็ส่องแสงสีเหลืองออกมา

นายอำเภอกลัวถึงกับกลืนน้ำลาย “นี่เป็นฝีมือเขียนเช่นนั้นหรือ”

“?” ไม่เจิ้งคร้านจะอธิบายกับคนที่ยังไม่มีสติครบถ้วน เขายังมีเรื่องมากมายที่ต้องทำ ตอนนี้ต้องศึกษาว่าจะทำอย่างไร ถึงจะทำให้กระจกยิ่งโปร่งแสง และยังมีพื้นรองเท้ายาง หากสามารถทำยางที่แข็งแกร่งกว่าเดิมมาทำพื้นรองเท้าได้

หากเป็นเช่นนั้นทำรองเท้าออกมาก็คะยิ่งประหยัดผ้ามากขึ้น

ยางที่แข็งแกร่งข้างคงทน สามารถใช้ได้นาน...โดยรวมแล้ว วัตถุประสงค์สำคัญของตระกูลโมก็คือสร้างความสุขให้แก่ผู้คน โดยไม่มีแบ่งแยก

ไม่เจิ้งจากไป นายอำเภอหลัวซียับเข้าใกล้กำแพง ค่อยๆ ดึงเชือกที่แขวนอยู่ ออกแรงน้อยๆไปทำให้ดึงไม่ได้ จึงค่อยๆ เพิ่มแรงขึ้น หลอดไฟก็ดับลง พอดึงอีกครั้งหลอดไฟก็กลับมา สว่างอีกครั้ง

ทำเช่นนั้นซ้ำไปซ้ำมา

แต่ทว่า...

ตาแก่ที่มีอายุมากแล้วผู้นี้เล่นอย่างไม่เบื่อหน่าย ดึงเล่นอย่างมีความสุข หัวเราะชอบใจแล้วดึงเล่นต่อไป

กลิ่นหอมจากครัวได้ลอยโซยมา ช่งอวินที่ไปออกกำลังกายกลับมา เห็นนายอำเภอหลัวยี้มั่วอยู่ตรงกำแพง เขาค่อยๆ เดินเข้าไปในห้องหนังสือ พอเห็นช่งสือชู่ก็เอ่ยขึ้น “ท่านแม่สมองของท่านผู้เฒ่าที่อยู่ด้านนอกมีปัญหาหรือ”

“ผู้อื่นแค่มีความสุข เหตุใดถึงว่าว่าสมองมีปัญหาล่ะ เจ้าอย่าได้พูดจาชี้ชัด!” ช่งสือชู่ยิ้มออกมา

แม้ว่านางจะมองว่าเป็นเพียงหลอดไฟธรรมดา ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร

แต่สำหรับชายชราเช่นเขาแล้ว สิ่งนี้เป็นเหมือนเรื่องมหัศจรรย์ ตอนแรกผู้อาวุโสนี้กับราชครูเว่ยตั้นเต๋นจันมาหานาง ยามดึกดื่น ให้นางสอนว่าเหตุใดหลอดไฟถึงเปล่งแสงได้

ยามนี้ชายชราทั้งสองท่านนั้นเข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว กระทั่ง
สามารถทำหลอดไฟที่ให้ความสว่างได้ด้วยตนเอง ด้วยเหตุนี้จึง
ไม่มีอาการตื่นเต้นเช่นแต่ก่อน

นายอำเภอหลวงน่าจะตื่นเต้นเช่นนี้ไปอีกสักระยะ ช่งอวิน
พักหน้าแล้วเดินออกจากห้องหนังสือไป ในขณะที่ยืนอยู่ตรง
ทางเดิน ก็เห็นนายอำเภอหลวงดึงเชือกเปิดปิดไฟไม่หยุด

กุนซื่อเหียนเดินออกมาจากห้อง เห็นนายอำเภอหลวงดึง
เชือกไม่หยุด ดึงทีหนึ่งหลอดไฟก็สว่าง พอดึงอีกทีหนึ่งหลอดไฟ
ก็ดับ

เขาตะลึงจนตาค้าง

ด้วยเหตุนี้...

ภาพตรงหน้าจึงกลายเป็นชายชราสองคนผลัดกันดึงเชือก

พอรู้ว่าอาหารเข้าอยู่ที่ห้องรับแขก

ทั้งสองคนก็เลิกสนใจ แล้วมุ่งหน้าไปที่ห้องรับแขกทันที

หลังจากกินข้าวเช้าแล้ว ทั้งคู่ก็ได้เดินทางจากหมู่บ้านไป
อย่างกระปรี้กระเปร่า หากไม่มีงานรัดตัว นายอำเภอหลัวคงจะ
เล่นลอร์ดไฟอยู่อีกนาน

หลังจากส่งชายชราทั้งสองเสร็จ ซ่งสี่ซู่เดินออกมา ก็พบ
นกพิราบส่งข่าวบินมาอยู่ตรงลานเรือน

นกพิราบนั้นนำเวทนาคำ โดนเสือขาวกระโดดคาบคาไว้
ที่ปาก

แน่นอนว่า...

เสือขาวนั้นรักภรรยาของที่นี่ดี ไม่ได้กินนกพิราบตัวนั้น แต่เอามาเล่นที่พื้นเท่านั้น เพียงนกพิราบตัวนั้นลืมหูลูกขึ้นมาเตรียม
จะบินเสือขาวก็จะกระโดดขึ้นไปอ้าปากคาบนกตัวนั้นลงมา

ซ่งสี่ซู่เข้าไปใกล้เสือขาวก็รีบใช้ฟันขบนกพิราบไว้ ใช้
ฟันที่แหลมคมของตนอย่างระมัดระวัง ไม่ให้ขบทะลุนกพิราบ
มิเช่นนั้นนกตัวนั้นคงได้จบชีวิตลง

เสียพยายามไม่ให้เปลือยออกแรงมากเกินไป

จนกระทั่งช่วงสี่ทุ่มไปเอานกพิราบออกมา เสือตัวนั้นจึง
ได้ผ่อนคลายลง ทันทีที่เห็นขาของนกพิราบมีข้อความถูกมัดไว้
อยู่ ช่วงสี่ทุ่มก็เผยรอยยิ้มออกมา

หลังจากเปิดข้อความ

ช่วงสี่ทุ่มก็หรีดตาลง แล้วมองไปทางผู้อาวุโสในที่เดินออกมา
จากห้องรับแขก

เมียอ้วนมีไรมีนา 10

农家肥妻有点田

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

农家肥妻有点田

Author: 凇冬已至 1 Lin Dong Yi Zhi 1

Copyright © 2021 By COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2023 By Amarin Corporations Public Company Limited, Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

PAN.

เมียอ้วนมีไรมีนา เล่ม 10 / PAN: เขียน; 凇冬已至: แปล จาก 农家肥妻有点田.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย
อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2566.

(1) 442 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ไผ่กวนอิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6809-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธุ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ มัญชัชฐา

พิสุน์อักษร ธนา

ราคา 179 บาท